

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

Δυσία σ'όν έρωτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στή ρομαντική Βενετία!... 'Ο Άλεο και η περμόρη 'Ιουλίττα ζούν μαζί. 'Ο Άλεο λατρεύει την 'Ιουλίττα. Την γεμάτη όμορ. Δέν τής άρνώεται τίποτε. Θέλει να τήν κάνει άδύοκνη. Τήν λατρεύει γονατιστός, σαν Παναγία!... Μά ή 'Ιουλίττα είνε άκόμα έρωτευμένη με τόν άνάροπο πού τήν αγάπησε, τήν κατότρησε και τήν παράτησε στός πέντε όρόμους, τόν Λέωντα Λέωνη. Δέν μπορεί να τόν ξεχάση. Καί ό Άλεός τήν ίκετεύει, κλαίει, σφραδάζει!...

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

"Έξω, είχε σηκωθεί ένας τσουχτερός βορρής τώρα. 'Η βροχή είχε σταματήσει και τó λιθόστρωτο τών δρόμων είχε σχεδόν στεγνώσει. Οι διασκεδάσει τής άποκρηάτικης εκείνης κώχτας βγήκαν πάλι έξω άπ' τά σπίτια, οι δρόμοι έγιναν πολυθρόμβοι πάλι άπό γέλια και τραγούδια, και τά κανάλια άσφουκτούσαν άπό γόνόδες λαμπροφωτισμένες.

Τό κανόνι τής φρεγάτας εχίθηκε τυπικά τήν «καληνύχτα», στήν άποφασισμένη να ένευχτή με γέλια και γλέντια Βενετία. Τά τύμπανα τής Αύστριακής φρουράς (*) άντήχησαν, κι ή καμπάνε τής εκκλησίας τού Άγιού Μάρκου έπισφράγισαν— με τή βροντή αλλά και θρηνώδη συναυλία τούς—τόν χαιρετισμό τής Έξουσίας στόν έορτάζοντα λαό.

"Έμένα εξακολουθούσε να με κυριεύη μιά άπερίγραπτη μελαγχολία. Τά κερία τού δωματίου κόντευαν να σωθούν, κáπνιζαν άπαισία, κι ή τρεμουλιαστής φλογίτσε των έβριχναν γύρω τούς φώς πένθιμο και σκιές πελώριες πού χοροπηδούσαν. "Όλα μέσα κεί, μού φαίνόταν φανταστικά. 'Η ξεπλωμένη άκόμη στό ντιβάνι 'Ιουλίττα, τυλιγμένη καθώς ήταν με τό κατάλευκο γουένιμο έπανωφόρι τής, έμοιάζε με πτώμα τυλιγμένο στό σάβανο τού.

"Αλλά και τά τραγούδια, και τά γέλια, και τά ξεφωνητά τών διασκεδαστών Έξω, έρχόντουσαν στ' αυτιά μου σαν βογγητά «χορογραφούνταν, σαν στεναγμοί πληγωμένων. Τά λυγικά μου χαν σάλεψε, παντού γύρω μου χοροπηδούσαν όπτασίες νεκρικές, και στό αυτιά μου βούιζαν φανταστικές πένθιμες καμπάνες...

Σιγά-σιγά, ήούχασα κι' άρχισα να σκέπτομαι φρονιμώτερα. Είδα, ότι ή ανάρρωσι τής άρρωστης 'Ιουλίττας μου άγοροπούσε άπέλπιστα. 'Η καρδιά μου, ή σπαραγμένη άπ' τήν άτυχη αγάπη τής πρόσ τόν άγνωστο άντιζήλο μου, αίμορραζούσε άκόμη, κι ή πληγές τής δέν είχαν έπούλωθη. "Ένοιώθα με πίκρα, ότι ή τρυφερότης πού μούδεινε ή 'Ιουλίττα, προερχόταν άπ' τήν εδνωμοσύνη τής για τίς τόσες μου θυσίες και για τήν τόση άφοσίωσι μου, κι όχι άπό έρωτα για μένα. "Ω, όχι!... 'Η πληγωμένη τόσο βαρεία καρδιά τής, εξακολουθούσε άκόμη ν' άνήκει όλοκληρωτικά, σ' έκένον, σ' έκένον τόν ΑΛΛΟ!

"Είμαι ανάσιος έγώ, να τής έμπνεύσω έρωτα! μωρουρίζα με άγανάκτησι, έναντίον τού έαυτού μου. "Αλλοιώς δέν έξηγείται, πώς επί τόσο καιρό, δέν κατώρθωσα να τήν κάνω να ξεχάση τήν πρώτη τής αγάπη!... Συμμορφώθηκα ώστόσο, ό φτωχός, με τή ζωή τής και με τίς ουηθείες τής πιστά... "Ο καταραμένος έκείνος Λέωνης, τήν είχε συνηθίσει σε άκατάπαυστα τερπνά ταξείδια. Μά κι' έγώ, επί δυό όλόκληρα χρόνια τώρα, δέν κάνω άλλη δουλειά: Ταξείδεω πρós χάρην τής άπό χώρα σε χώρα, άπό πόλι σε πόλι... Πριν προλάβουμε καν λά-καλά να έγκατασταθούμε κάπου, τήν παίρνω πάλι μαζί μου και φεύγωμε, μόλις άνακαλώμω στό πρόσωπό τής τό ελάχιστο ίχνος πλήξεως!... Τί να κάνω, θεέ μου!... Πώς να τής φερθώ!... Ποτέ δέν σήνη ή μελαγχολία άπ' τó ώραίο πρόσωπό τής, όσες δήποτε προσπάθειες και να καταβάλω... Κι' άν καμιά φορά μού χαμογέλαση, χαμογέλασει όχι άπό έξωτερική γαρά, αλλά για να φανή εχθάριστη σε μένα... Φτωχή μου 'Ιουλίττα!... Τίποτε άπό όσα ξετρελλανόυν τίς γυναίκες,

δέν μπόρεσε άκόμη να σέ συγκινήση.. Ούτε κοσμήματα, ούτε πολυτελής ζωή, ούτε διασκεδάσεις και τέρψεις!... Κλείνεις τόν πανίσχυρο Θάνατο, μέσα στό άδύναμα στήθη σου... Η άτυχη και προδομένη αγάπη σου, σουχίε συντρίψει κάθε χαρά στή δύστυχη ψυχολά σου!...

"Αθελά μου, αυθόρμητα, έτρεξα με λαχτάρα κοντά τής. "Η-θελα να τής πώ και τόν δικό μου πόνο, να τής εκμυστηρευτώ και τόν δικό μου σπαράγμο. Αυτό θά με άνακούφιζε!... "Ισως ν' άνακούφιζε κι' εκείνη: Δυό θλίψεις όταν ζευγαρώνουν, αλληλοσπαργουρνύτα...

"Η 'Ιουλίττα με άκουσε. "Ανοιξε τά κουρασμένα μάτια τής, εβθε τήν κίνησι μου, και κατάλαθε τήν πρόθεσι μου. Στηρίχτηκε λοιπόν στόν άγκώνα τού δεξιού χεριού τής, άνασηκώθηκε λίγο στό ντιβάνι τής, έγειρε κοντά μου, κι' έτοιμάστηκε να με άκούση με ύφος συμπνευτικό και θλιμένο.

Κι' έγώ, γονατιστός πλάι τής, ψιθύρισα:

"'Ιουλίττα μου, μικρούλα μου άγαπημένη μου, ό αίσιος τής εξακολουθητικής λύτσης σου είμαι έγώ ό ίδιος... Ναι, έπρεπε όλα να τά είχε ξεχάσει πειά, άν ήμουν πώ γενναίφωχος έγώ!... "Αλλά στάθηκα άνανδρος και ζήλοτυπος. Δέν ένοιώθα μέσα μου τή δύναμι και τήν άντοχη, ν' άκούσω άπ' τό στόμα σου μιά εκμυστήρευσι τού πόνου σου... 'Η σκέψη ότι θά μού μιλούσε για τόν ΑΛΛΟ, και για τή λατρεία σου σ' έκένον, με τρέλαινε, με πονούσε φριχτά... Κι' έγώ τότε, πώ γενναίος άπό μένα, πώ καρτερική, σφραγίζες τά χείλη σου για να μη μού προεξηγήσθαι πόνο. "Έτσι, έκρυψες τόσο καιρό στό στήθη σου τόν σπαράγμο σου, και δέν μπορούσες ν' άνακουφίσεις με μιά σου εκμυστήρευσι και με μιά όποιαδήποτε παρηγορία μου!...

Με πήραν τά κλάματα. Τά δάκρυά μου κυλούσαν άφθονα, ζεστά, γεμάτα άπό πίκρα.

"Μικρούλα μου 'Ιουλίττα, εξακολουθήσα με λυγμούς, σθήνεις ήμέρα με τήν ήμέρα... 'Η μυστικές πληγές τής ψυχής σου έχουν γαγγραινώθη πειά, παραμελημένες, ενώ έπρεπε να τίς βαλασμώνω και να τίς θεραπέυω τόσο καιρό, με τή παρηγορητικά μου λόγια και με τήν άνδρική έγκαρτερήσι μου... "Ω, είμαι πολύ ένοχος, μικρούλα μου 'Ιουλίττα... Συγώρσε με... Μην άηδιάσης τήν έγωιστική στάσι μου, γιατί μόλις τώρα μπόρεσα κι' έγώ να νιώσω τό βαρύ μου σφάλμα... Μιλήσε μου, μικρούλα μου... 'Εκμυστηρέσου σε μένα, όσα τά περασμένα σου... 'Ανακούφισε τήν ψυχή σου, ξεχύνοντας έλεύθερα τό φαρμάκι πού τή σπαράζει!...

Και με άπόφασι ήρωική, μισοκλείνοντας τά μάτια μου άπ' τήν άγρία προσπάθειά μου, ξεφώνισα:

"Θάχω τό θάρρος, 'Ιουλίττα μου, να σ' άκούσω!... Θάχω τόν άνδρισμό ν' άντιμετωπίσω, τήν έξομολόγησι σου!... Δέν με πιστεύεις!... Θέλεις και τήν άπόδειξη!... Νά!... Λάθε τήν: Λέων Λέωνη!... Λέων Λέωνη!... ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗ... Ναι, 'Ιουλίττα μου: ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ!... Με πιστεύεις τώρα, μικρούλα μου!... Είδες πόσες φορές, και με πόση σταθερότητα, πρόφερα τό όνομα αυτό;... Αυτό τό καταραμένο για μένα όνομα τού λατρευτού σου, πού όχι μονάχα μού καίει τά χείλη και τή γλώσσα, αλλά μού φαρμακώνει άφάνταστα και τήν καρδιά!... Κι' όμως, 'Ιουλίττα μου, είχα τόν ήρωισμό να τό προφέρω!... Με τόν ίδιο ήρωισμό τώρα, θ' άκούσω και τή διήγησι σου για τά περασμένα σου... Καί με τόν ίδιο ήρωισμό, και με άλλη τόση αὐταπάνησι κι' άφοσίωσι, θά προσηπάθω να σέ παρηγορήσω και να γλυκάνω τούς πόνους τής ψυχής σου!...

"Η 'Ιουλίττα με άκουσε έκθαμβη, καταγοητευμένη... Φαίνόνταν, ότι δέν πίστευε στ' αυτιά τής!... Καί με λαχτάρα άνεκφραστη, μού μθύρισε:

"Ω, ζωνάπες μου άλλη μιά φορά τό άγαπημένο του όνομα!

Χλώμιασα σαν νεκρός. "Αλλά μισόκλεισα τά μάτια μου— ενώ τά δικά τής θάλαμπαν!—

(*) 'Η Βενετία ήταν υπόδουλη στην Αθήνα κατά τήν άποχή όπλη.

καί τραύλισα ψιθυριστά :

—Λέων... Λέωνης!

Καί σκούπισα μέ πνιχτόν στεναγμό, τόν κατάμυρρο Ιδρώτα τού μετώπου μου...

—Σ' ευχαριστώ, καλέ μου!

Αυτή ήταν ή άπάντησί της, άπάντησι βγαλμένη αούθρημητα άπ' τά βάθη της ψυχής της.

Πόνερα τόσο πολύ, όσο γλυκά άνακουφίστηκε εκείνη...

Κι' ύστερα από μερικές στιγμές άμοιβαίας σιωπής, μου μίλησεν πρώτ' αυτή, ένώ στη φωνή της ήταν χυμένη μία άσυνήθιστη ως τότε τρυφερότης :

—Είνε σωτήρια ή σκέψι σου, καλέ μου... Καί σ' εδώνωμονώ γι' αυτή και γιά την άυταπάρησι που δείχνεις... Έχω, καθώς βλέπεις, τό στήθος μου καταπληγωμένο και γεμάτο από δάκρυα... Φοβόμονο τόσο καιρό νά σέ λυπήσω, άφρονότα τό έλεύθερα νά ξεγυθούην, και γι' αυτό λιμνάζαον μέσα στην ψυχή μου, κι' έγιναν ένας βοούρηος θανάσιμος γιά μένα... Άν τολμούσα νά σού εκμυστηρευτώ έλεύθερα τούς πόνους μου, πιστεύω ότι δέν θά ύπόφερα τώρα τόσο πολύ... Θά ήμουν άσφαρ λώς γιατρείμη από καιρό... Θά έξοτάσασ, θά άνακουφίζόμουν, θ' άλαφρώνονόμην!

"Επνία έναν λυγμό, πάλι. Τό άντελήφθη αυτό ή 'Ιουλίττα, και μέ κύτταξε πιό τρυφερά. Μου χάιδεψε τά μαλλιά, μισκούεισε μέ νοσταλγικό ύφος τά μάτια της, κι' έξακολούθησε:

—Αυτό τού είδους οί σπαργαμοί, μοιάζουν μέ δυνατά άρωμα, δόν 'Άλέο... "Όσο είναι κακούλεισιμένο στό μπουκαλάκι τού, αυτό τό άρωμα, είναι δυνατό, μευστικό, έντονο... "Όταν όμως ξεβουλώσης τό μπουκαλάκι, τό άρωμα έξατμίζεται, ξεθωμάει, χάνει την πρώτ' του δριμύτητα... Άν δέν έδειχνεις εούθς έξ άρχής τόσο ζηλοτυπία και τόσο άντιπάθεια έναντιον τού Λέωνη, θά μπορούσας νά σού είχα διηγηθή ώς τώρα όλες τις λεπτομέρειες της άγάπης μου γι' αυτόν... "Ό μυστικός μου πόνος θά ξεβόμυαι, έτσι... 'Εκείνος θάπεφτε σιγά-σιγά στη συνείδησί μου, και θ' άνυμωνόουσον εού μέ τη λατρεία σου σέ μένα, μέ την άφοσίωσί σου, και μέ τη γενναιοδωρία σου...

—Λοιπόν, έμπρός! Ξεφώνισε, διακόπτοντάς την. Έμπρός, 'Ιουλίττα... Διηγήσου την όλεθρία αυτή Ιστορία έλεύθερα... Είναι έτοιμος νά την άκούσω, χωρίς νά πονέσω... Έλα, μικρούλα μου... Άνακουφίσου, Ξέσπασε τόν πόνο σου... 'Ισως, άν μάθω καλύτερα τό παρελθόν σου, ενά βρω έναν καταλληλότερο τρόπο θεραπείας τού σπαργαμού σου... "Όλα θέλω νά μου τά πής, 'Ιουλίττα... Τίποτε νά μη μου κρύψης... Θέλω νά μάθω, τί μένα μεταχειρίστηκε έπιτέλους αυτός ο Λέωνης, γιά ν' άγαπηθή τόσο θερμά από σένα... Θέλω νά μάθω, τί είδους γόητρο είχε ο άνθρωπος αυτός, και τί είδους μυστηριώδη βασκαίνειά έξοκούσε ή προσωπικότης του άπάνω σου!... Είναι τόσο άνεξιγνήσιμο, τόσο άνιγνικτική ή καρδιά σου, ώστε γιά ν' άγαπηθή τόσο βαθειά από σένα ο άνθρωπος αυτός, έξάπαντος, θά ήταν υπεράνθρωπος!

—Σ' ευχαριστώ, 'Άλέο, γιά την εύγενή συγκάταθεσί σου! Ψιθύρισε ή 'Ιουλίττα διακρύφρητη. Νιώθω πώς θ' άνακουφιστώ, μέ την άφήγησι τού παρελθόνου μου... Σέ παρακαλώ μόνάς, νά μη μέ διακόψης καθόλου, όσο θά μιλάω... Ούτε από χαρά νά ξεφωνήσης, ούτε από θλίψη νά στενάξης... Θέλω νά σού διηγηθώ τά πράγματα, όπως ακριβώς συνέβησαν... Καί τά καλά και τά άσχημα, θά βγούν άπ' τά χείλι σου μέ ελιγκνίσια...

Τής τό ύποσέθηκα έπίσημα. Διέταξα κατόπιν, νά φέρουν κι' άλλα έξλα γιά τί μισοσθημένη φωτιά, καθώς και ν' άλλάζουν τά λυωμένα ύπολείμματα τών κεριών στα κρηπίγνια.

Διαρκώς μισοεπιλωμένη στό ντιθάιν, ή 'Ιουλίττα, άρχισε κατόπιν τή διήγησί της ώς έξής :

Γ'.

—Ξέρεις, δόν 'Άλέο, ότι είμαι κόρη ένός πλουσιωτάτου χρυσούου τών Βρυξέλλων.

"Ό πατέρας μου ήταν έξαιρετικά έπιτήδειος στην τέχνη του, κέρδιζε άφθονα χρήματα, τό κατάστημά του εύμερούσε, άλλα ήταν συγχρόνως κι' ένας άνθρωπος άμόρφωτος. "Όστόσο, οί τρόποι του ήσαν εύγενικοί, τού άρεσε πολύ νά είναι κομικός, και σύχναζε στα σαλόνια τών καλύτερων οικογενειών της πόλεως. Τά ίδια προτερήματα στόλιζαν έπίσης και ή μητέρα μου, ή όποια ήταν φημισμένη γιά την καλλονή της και γιά την εύφύια της.

Στις δεξιόσεις, τό ζεύγος τών γονέων μου διακρινόταν πάντα. "Ό πατέρας μου όμως, ήταν πολύ μαλακό χαρακτήρης. Άρρηγε μεγάλη έλευθερία τού μητέρα μου, πολύ νεώτερη έλλωστε από αυτόν και πολύ ζωηρότερη.

... Δυστυχώς, ή άνατροφή μου ήταν παραμελημένη, τόσο κατά την παιδική, όσο και κατά ή νεανική ήλικία μου. 'Η μητέρα μου ήταν ρεβασα άγάσθη, ειλικρινής, πιστή σύζυγος, κι' άξιαγάπητη. Άλλά ήταν και πολύ έπιπολαία. 'Η καλλονή της, ή πολυτέλεια στην όποια ζούσε, κι' ή κοσμικές χαρές και διασκεδάσεις, της είχαν έλαττώσει τη συναισθησι τών καθηκότων της ως μητέρας. Άπορροφημένη διαρκώς στις δεξιόσεις, παραμελούσε την άνατροφή μου. Φρόνιζε μόνάς, πώς νά υπερίφρανεύεται γιά την καλλονή της και γιά την καλλονή μου, πώς νά στολιζέται και νά μέ στολίζει, πώς νά έπιδεικνύεται στον κόσμο και νά μέ έπιδεικνύη!

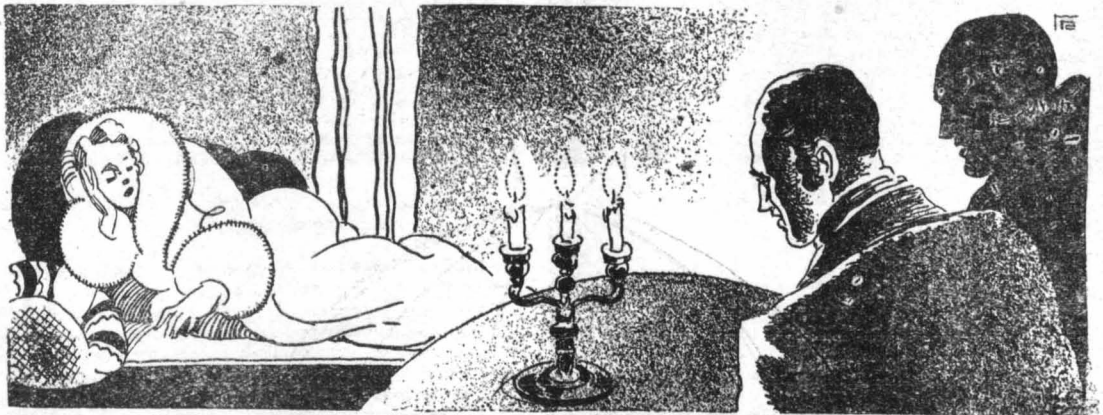
... Δέν γινόταν χορός ή σύναστατροφή, δέν έβγαίνα ποτέ στους περιπάτους, χωρίς νά μέ παίρην κι' έμένα μαζί της, παρ' όλο τό νεαρό της ήλικίας μου.

... Μά θλίψη, άλλα και μέ χαρά μαζί, άναπολώ τά περασμένα εκείνα χρόνια. Τά συλλογίζομαι μέ θυμαί, γιάτί κύλιον άσκόπα, μάτιας, άνώφελα, τόσο γιά την ψυχική, όσο και γιά ή διανοητική μόρφωσί μου. Τά συλλογίζομαι όμως και μέ χαρά, γιάτί ήσαν χρόνια εύτυχιμένα κι' αμέριμνα γιά μένα : "Αχ, έπρεπε νά μην τά έχω γνωρίσει ποτέ μου, τά χρόνια έκενα. 'Η, τουλάχιστον, μία που τά γνώρισας, έπρεπε νά μην περάσουν ποτέ τους... Έπρεπε διαρκώς νά ζώ, όπως έζησας τότε!

... Άπό τη μικρή μου λοιπόν ήλικία, συνήθισα νά προσέχω στις μικρότητες τών στολιωμών και τών φορεμάτων και τών διασκεδάσεων, και τις νόμιζα γιά τις πιό σπουδαίες άσχολίες μιάς γυναίκας σ' αυτόν τόν κόσμο. "Όταν βγαίναμε περιπατο, ή μητέρα μου κι' έγώ, όλος ο κόσμος γύριζε και μάς κυττούσε μέ θαυμασμό. Άλλωστε, προκαλούσαμε έμεις—κι' ήθελάμε άκόμα—τή γενική προσοχή : Τό θρόισμα τών μεταξωτών φορεμάτων μας, κι' ή ευώδεις τών βαρυτιμών άρωμάτων μας, ήσαν άρκετά αυτά και μόνα, νά προξενούν έντόπωσι στό πληθος.

... Μέσα σέ μία τέτοια ζωή, μεγάλωνα άμέριμη και γιά τό παρόν και γιά τό μέλλον, χωρίς ούτε έγώ, ούτε κανένας άλλος νά φρονιζή και γιά τίς μόρφωσί μου. Γεννήθηκα εύκόλεπστη, πρόσχηρη, και διαχυτική σέ όλους, όπως κι' ή μητέρα μου. Κι' όπως έκείνη, άφρονόμον κι' έγώ έπίσης μέ' έγκρα τάλειψη στό ρεμά της μοίρας και της τύχης.

... Άπολαμβάνω λοιπόν έκείνη τη ζωή, χωρίς νά ξέρω νά εκτιμώ την άξία της, και χωρίς νά είμαι σέ θέσι νά τη συγκρίνω μέ τη ζωή τών άλλων. Δέν είχα καμμία ιδέα, γιά τούς καμους ατότου τού κόσμου. Μά άνέθρηψε έτσι ή μητέρα μου,

—'Ιουλίττα μου, μικρούλα άγαπημένη μου...

σάν να ἐπρόκειτο νὰ μὴ νοιώσω ποτέ μου τὴ δυστυχία.

... Μόρφωσαν τὸ πνεῦμα μου μὲ μαθήματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα ὁ χαρακτήρ μου κ' ἡ ψυχὴ μου δὲν ἀφελήθηκαν καθόλου. "Ἐπιταχίω λαμπρὸ πλάνο, χόρευα ἐπιδειξίματα, ζωγράφισα μὲ θαυμαστὴ καλαισθησία. "Ἄλλὰ μέσα μου δὲν ὑπῆρχε οὔτε μιὰ σπιθαμὴ, ἀπ' τὴν ἱερὴ ἐκείνη φωτιὰ, πού θεομαίνεται τὶς ψυχὲς καὶ τὶς ὀδηγᾷ στὸν εὐδὸ κ' ἐνάρετο δρόμο τῆς ζωῆς.

... Ἄγαποῦσα τοὺς γονεῖς μου, βέβαια. Ἄλλὰ δὲν ἤξερα τί σήμαινε "πολλὴ" ἢ "ὀλίγη" ἀγάπη. "Ἐγγραφα ἀράσιες ἐπιστολές, στὶς φίλες μου ποὺ ἔλειπαν. Ἄλλὰ δὲν ἀισθανόμουν τὴ βαρῆτητα τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὅποια ἔκλειναν μέσα τους ἢ φράσεις τῶν ἐπιστολῶν μου. Ἄγαποῦσα ἀπὸ συνήθεια τὶς φίλες μου, "Ἦμιον καλὴ μαζὺ τους, γιατί ἦταν ἀγαθὴ ἢ καρδιά μου, κ' ὄχι γιατί ἦταν τέτοιοις ἢ διαφορῆτικὸς ὁ χαρακτήρ τους. Ποτέ δὲν μ' ἔμελλε γιὰ τὴν ποιότητα τῆς ψυχῆς τους, τὴν ὁποία ἄλλωστε ἀδυνατοῦσα καὶ νὰ διακρίνω: "Ἐκείνη ποὺ μὲ ἐπισημαίνονταν πὸ συχνά, τὴν ἀγαποῦσα καὶ πὺ πολὺ!

Γιὰ τίποτε ἄλλο δὲν ἐννοοῦσα νὰ φροντίσω.

Δ.

... Αὐτὸς ἦταν ὁ χαρακτήρ μου, κ' ἔταν ἀκόμη μῆλκα στὰ δεκάη μου χρόνια.

... Τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ἐκείνη, ἦρθε ὁ Λεωνῆς στὶς Βρυξέλλες. Γιὰ πρώτη φορὰ, τὸν εἶδα στὸ θέατρο τῆς πόλεως.

... "Ἦμιον μὲ τὴ μητέρα μου σ' ἓνα θεαρεῖο τῆς πρώτης πειρασ, κοντὰ στὸ μέρος τῆς πλατείας, στὸ ὁποῖο καθόταν αὐτὸς κ' οἱ φίλοι του, οἱ κομψότεροι καὶ πλουσιώτεροι νέοι τῆς πόλεως μας. Πρῶτὴ ἡ μητέρα μου, μὴ γνεψε καὶ μοῦ τὸν ἐδειξε. Φροντίζοντας ἀκατάπαυστα, ὡς τότε, νὰ μοῦ βρῆ σύζυγο τῆς ἀρεσκείας της, κῦτταζε νὰ τὸν διαλέξῃ μεταξὺ τῶν νέων, οἱ ὅποιοι γινόντουσαν κομψότερα κ' ἔγαν τοὺς πὺ ἀβροῦς τρόπους. Μονάχα αὐτὰ τὰ προσόντα λογαριαζόντουσαν, γιὰ τὴν ἐπιπολαία μητέρα μου. "Ὁ σπουδαιότερος ἀπ' τοὺς ἀνδρες, ἀν τυχὸν φοροῦσε παλῆα ἢ ἀκαλαίσθητα ἐνδύματα, τῆς φαινόταν ἀνάξιος λόγου καὶ τιποτένιος.

... Τὸ γένος κ' ἡ περιουσία ἐνὸς νέου τῆς ἔκαναν ἐντύπωση, μονάχα ἀν ἤξερε αὐτὸς ὁ νέος νὰ ἀφελῆται ἀπὸ αὐτὰ. "Ὁ μέλλων σύζυγος τῆς κόρης της, ἔπρεπε νάχη τὶς πολυτιμότερες δαντέλλες στὰ μανίκια του, ὁ λαμοῦδης του, νὰ εἶνε ἐξαιρετικῆς ποιότητος καὶ δεμένος μὲ χάρη, τὸ πρόσωπό του νὰ εἶνε ὀμορφο, καὶ τὰ κοστούμια του κομμένα καὶ ραμμένα στὸ Παρίσι. Καὶ τέλος, νὰ ξέρη νὰ γίνετα ἐχάριστος στὶς συνασατροφές, καὶ νὰ εἶνε πνευματώδης.

... "Ὅσο γιὰ μένα, δὲν μ' ἔμελλαν γιὰ τίποτε. Δὲν ἔβρινα καὶ πολλὴ σημασία, στὶς φιλοφρονήσεις τῶν κομψῶν νέων. Δὲν ἐξορίζα ἰδιαιτέρως, κανέναν ἀπ' τοὺς ἀνδρες τῆς ἰσχυρῆς μου. Τὸν γάμο οὐδὲ τὸν ἐπιτήδεῖσα, οὔτε καὶ τὸν ἀπόφωγα. Κ' ἔταν ἀφηνιόμουν, τυφλὰ καὶ μοιρολατρικὰ, στὴ γνῶμη καὶ στὴν ἐκλογὴ τῶν γονέων μου, σχετικὰ μὲ τὸ ἀτομο τοῦ μέλλοντος συζύγου μου.

... Ἡ μητέρα μου λοιπὸν, βρῆκε ἐξαισιὸν τὸν Λεῶνη. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ Λεῶνης εἶχε κ' ἔχει πρόσωπο θελκτικώτατο, ξέριε θαυμασιὰ τοὺς τρόπους τῆς καλῆς συμπεριφοράς, νῦνετα ὑπέροχα, κ' ἔχει παρουσιαστικὸ τέλειο γόητος.

"Ὅσο, ἐγὼ μόλις τὸν εἶδα, δὲν ἔνοιωσα καμιά ἀπ' τὶς ρομαντικὲς ἐκείνης συγκινήσεις, τὶς ὁποῖες νοιώθουν ἢ φλογερὲς ψυχὲς καὶ παραδίνονται κατόπιν τυφλὰ στὸ πάθος τῆς ἀγάπης. "Ἰσα-ἰσα, ἔστρεψα τὸ κεφάλι μου καὶ τὸν κῦτταξα, ἀνάχα γιὰ νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὸ γνήμιο τῆς μητέρας μου, ἢ ὁποῖα μοῦ τὸν ἐδειχνε. Κ' εἶνε ζήτημα, ἀκόμη, ἀν θὰ γύριζα καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ νὰ τὸν κῦτταξά. Δυστυχῶς ὁμως, μὲ παρακινῶσε διαρκῶς ἡ μητέρα μου νὰ τὸν θαυμάζω κ' ἐγὼ, μὰ πὺ ἐκείνη τὸν ἔβρισκε ὑπέροχο, καὶ βασανίζονταν ἀπ' τὴν ἐπιθυμία νὰ μάθῃ πῶς λεγόταν καὶ ποῖος ἦταν!

... Ἐπιτέλους, ἦρθε στὸ θεαρεῖο μου νὰ μὰ χαίρετῆς κάποιος νέος, γινώμιός μας. Ἡ μητέρα μου τοῦδειξε τὸν χαριτωμένον ἐκείνον ἀγνωστο, καὶ ζήτησε σχετικὰ πληροφορίες

"Ἄ, εἶνε ἓνας εὐπατρίδης λαμπρῆς οἰκογένειας τῆς Βενετίας! ἀποκρίθηκε ὁ γινώμιός μας. Λέγεται Λεῶν Λεωνῆς... Λένε ὅτι εἶνε πλουσιώτατος... ἰασειοεῖε χαρὶν περιηγησεως... Στὶς Βρυξέλλες ἦρθε, γιὰ νὰ ἐπισκεφῆ τὸν κύριο Δελπέκ, ἐπιστήθιο τοῦ φίλου!

... Ἡ μητέρα μου φάνηκε καταχαρούμενη, ἀπ' τὶς πληροφορίες αὐτές. Κατὰ σύμπτωση, αὐτὸς ὁ κ. Δελπέκ, ἓνας ἀπ' τοὺς πλουσιώτερος μεγαλεμπόρους τῆς πόλεως μας, θάβειν ἡ ἐπιπέμην ἓνα χορὸ στὸν ὁποῖον ἦμαστε καλεσμένους κ' ἐμείς. Σχεσια ἐπὶ σχεσια εἶχαν κῦναι κάποιες φητράσιες μέσα στὸ ἐπιπολαῖο μικρὸ τῆς μητέρας μου... Φαντάσου, ὅτι τῆς ἔφτασε νὰ μάθῃ ἀπ' τὸν πρῶτο τυχόντα, ὅτι ὁ Λεῶνης ἦταν ἓνας πλούσιος Βενετὸς εὐπατρίδης, κ' ἄμεῶς τὸν προόρισε γιὰ μέλλοντα σύζυγό μου!

... Γυρίσαμε στὸ σπίτι, ὅταν τελειώσε τὸ θέατρο. Ἡ μητέρα μου δὲν ἔβρινα νὰ μοῦ συστήνῃ τὸν στολιστὸ ὄσο καλύτερα μπορούσα τὴν ἐπομένη. Ἐπρεπε νὰ φανῇ ἢ πὺ ὀμορφῆ καὶ κομψῆ ἀπ' ὄλες, γιὰ νὰ σαγηνεύσῃ ἓνα τόσο ἐκλεκτὸ γαμπρὸ ὅπως τῆς φαινόταν ὁ Λεῶνης.

... Ἐγὼ περιοριζόμουν νὰ χαμογελάω, μὲ τὶς ἐπιπολαϊότητες αὐτές. Ἐπίπλωσα στὸ κρεβάτι μου, καὶ κοιμήθηκα ὄπως ἀκριβῶς κοιμόμουν καὶ τὶς ἄλλες βραδυές. Τὸ καρδιοχτύπι μου ἦταν κανονικὸ καὶ ὀμαλό, ὅπως ἦταν πάντα, χωρὶς νὰ ἐπιταχυνθῆ καθόλου ἀπ' τὴ σκέψι τοῦ Λεῶνη.

Τὴν ἐπομένη, ὁ στολισμός μας ὄχιως πολὺ πὺ ἰσως ἀπὸ καθὲ ἄλλη φορὰ. Ἐπιστατοῦσε στὸ ντύσιμό μου, ἢ ἴδια ἢ μητέρα μου. Καὶ μὲ τὴν ἐπιπέμην φρόντιζε, γιὰ τὶς πὺ ἀσημαντες ὄσο καὶ γιὰ τὶς πὺ σημαντικὲς λεπτομέρειες, ὄστε πραγματικὰ ἦμιον ἢ πρώτη μέσα στὸ χορὸ, σὲ δλα...

Μάταια ὄμως διέπρεπα, ἀνάμεσα σ' ὄλες τὶς νεαρὲς καλεσμένους τῆς δεξιώσεως. Ὁ Λεῶνης δὲν φαινόταν πουθενὰ στὰ σαλιῶνα. Ἡ μητέρα μου ἀγωνιοῦσε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὄστε νὰ μὲ μαλῶνη κρυφὰ γιὰ τὴν ἀβιαφορία μου. Φοβόταν μῆπως εἶχε φύγει ξαφνικὰ ἀπ' τὶς Βρυξέλλες, ὁ Λεῶνης.

Καὶ τέλος, μὴν μπορώντας νὰ συγκρατῆται περισσότερο τὴν ἀνυπομονησία της, ἔπρεπε νὰ συνητήσῃ τὸν οἰκοδεσπότη, καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ... τί ἔγινε ὁ φίλος του ὁ Βενετὸς!

—Μπὰ;... Μάθατε κιόλας ὅτι εἶνε Βενετὸς ὁ νεώφερτος αὐτὸς φίλος μου; ῶρῃσε εὐθῶμα ὁ κ. Δελπέκ.

"Ἐντομεταξὺ εἶχα πρῆσιάζει, κ' ἐγὼ "Ὁ κ. Δελπέκ ἔρριψε τὸ ἔξυπνο μάτι του ἀπάνω στὸν ἐξαιρετικὸ στολισμό μου, καὶ χαμογέλασε ἀλαφρὰ, σάν ἄνθρωπος πὺ εἰπήκε πειὰ στὸ νόημα!

Βιάστηκε λοιπὸν νὰ προσθέσῃ, στρέφοντας πάλι πρὸς τὴν μητέρα μου:

—Ἦραῖος νέος πραγματικὰ, αὐτὸς ὁ Λεῶνης... Κ' ἀπὸ μεγάλη κρόθῃ κομψότης του κ' ἢ ἀβρότης τῶν τρόπων του!... Ἄλλὰ, κυρία μου, ἔχω τὴν ὑπογῆσει νὰ σὰς πληροφορήσω, ὅτι... ὅτι εἶνε κα!... ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ τρομερὸς!... Βλέπετε πὺ δὲν φαίνεται πουθενὰ, ἀκόμη;... Καὶ ἔξερτε πὺ εἶνε;... Εἶνε στὸ χαρτοπαῖγνιο!... Μάλιστα, σὺ χαρτοπαῖγνιο!... Προμηθία ἢ τράπουλα πὺ πολὺ κ' ἀπ' τὴν ἀραιότερα γυναικὰ ἀκόμη!

—Χαρτοπακίτης! μουρμούρισε ἡ μητέρα μου, δυσσεπτεμένη καὶ σκεπτικῆ. Μὰ αὐτὸ εἶνε πολὺ κακὸ ἐλάττωμα!... Πολὺ κακὸ!...

—Ἐ, δὲν πειράζει καὶ τόσο! εἶπε μ' ἐπιείκεια ὁ κ. Δελπέκ. "Ἐχὶ πολλὰ ἄλλα προτερήματα, στοὺς τρόπους, στὸ ντύσιμο, στὸ..."

—Βέβαια! Βέβαια! βιάστηκε νὰ διακόψῃ χαρούμενη, ἡ μητέρα μου.

Γιατὶ ἦταν χαρούμενη;... Ἄπλοῦστα, γιατί οἱ «τρόποι» καὶ τὸ «ντύσιμο»—ἀναγνωρισμένα στὸ Λεῶνη κ' ἀπὸ ἓνα τρίτο πρόσωπο—ἦταν οἰοῦντο ἔγγυος ὅτι ἢ κοῖσι της δὲν εἶχε πῶσι ἔξω!

Τέλος, ὅσο ἀπὸ λίγη ὄρα φάνηκε στὴν αἰθούσα ὁ Λεῶνης. (Ἀκολουθεῖ)

